

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **V.K.**, narozená dne ...
státní příslušnost Ruská federace
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 4. 2019, č. j. MV-42554-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 2. 2019, č. j. OAM-21582-12/DP-2018, jímž byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobkyně zásadním způsobem nesouhlasila s argumentací žalované, již odůvodňuje zamítnutí, resp. potvrzení zamítnutí její žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. Dle názoru žalobkyně žalovaná naprosto nesprávným a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení a dopustila se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem. Z rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že žádost o povolení k dlouhodobému pobytu byla zamítnuta, neboť se podle správních orgánů nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. S tímto žalobkyně nesouhlasila a uvedla, že předně namítá zásadní pochybení žalované spočívající v nepřezkoumatelnosti napadaného rozhodnutí, neboť se žalovaná vůbec nezabývala jednou z odvolacích námitek žalobkyně, a sice námitkou přepjatého formalismu. Žalovaná tak postupovala v přímém rozporu s § 89 odst. 2 správního řádu, potažmo § 68 odst. 3 téhož zákona.
3. Dále žalobkyně poukazovala na to, že ve svém odvolání uvedla, že se pro studium 1. Slovanského gymnázia rozhodla proto, že se jí narodilo dítě a na jinou školu tedy v dané době neměla dostatek času. Z důvodu, aby její budoucí studium bylo skutečně plnohodnotné a přínosné z dlouhodobého hlediska a umožnilo jí řádně se uplatnit na trhu práce v budoucnu, rozhodla se na nějakou dobu zvolit školu, ve které je majorita českých studentů, kde bude více příležitostí naučit se nejen českému jazyku, ale též českým zvyklostem a řádně se integrovat do společnosti.
4. Navíc podle žalobkyně došlo k zamítnutí její žádosti v důsledku nezákonného postupu správního orgánu, který lze označit za tzv. „přepjatý či nemístný formalismus“, jenž je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný, v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. Upřednostňování formalistického přístupu na úkor přístupu materiálního, resp. skutečně zjištěného stavu věci označil za nezákonné opakovaně i Ústavní soud. Z obecného hlediska je namístě připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci, a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Zdůraznil přitom mj., že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku a že povinnost soudů nalézat právo neznamená pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (srov. např. nález sp. zn. Pl. US 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není

možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být - jako v dané věci - značně komplikované a netypické; to však nevyvažuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité. Vzhledem k tomu, že se tímto individuálním rozměrem případu žalovaná vůbec nezabývala a celou obsažnou námitku přepjatého formalismu naprosto ignorovala, je dle žalobkyně na místě označit rozhodnutí za nepřezkoumatelné a z tohoto důvodu takové rozhodnutí zrušit.

5. Žalobkyně dále nesouhlasila s vyřízením své námítky, že poté, co se ve svém vyjádření k podkladům explicitně vyjádřila, že má za to, že její žádost je kompletní, správní orgán prvního stupně bez dalšího přešel k meritornímu zamítnutí žádosti.
6. Žalobkyně dále nepovažovala poučení správního orgánu prvního stupně za dostatečné, neboť tento, stejně jako žalovaná, naprosto ignoroval fakt, že pobytová řízení jsou velmi složitá a pro mladou cizinku bez dostatečné znalosti českého jazyka a práva pak o to složitější. Žalobkyně nesouhlasila ani s argumentací žalované, že výzva správního orgánu byla dostatečná, a že případně mohla žalobkyně dohledávat informace na webu správního orgánu prvního stupně. Informace na webových stránkách jsou sice poměrně obsáhlé, ale jsou také velmi obecné. Není pak možné připustit, aby správní orgány nahrazovaly svou poučovací povinnost ve správních řízeních zpětně odkazem na webové stránky orgánu, které jsou určeny široké veřejnosti a nesplňují požadavky odpovídání okolnostem konkrétního případu. Navíc je nutné podotknout, že stejně obecné jsou i výzvy správního orgánu, které v pobytových řízeních zasílá, které nelze označit jinak než formulářové. Tyto výzvy obsahují rozsáhlé obecné podmínky k jednotlivým variantám a případům a v nejlepším případě na několika řádcích jsou tyto objemné obecné informace vztaheny na případ žadatele. Tento typ formulářových výzev a poučení, které pozbývají specifikaci požadovaných dokladů pro konkrétní případ žadatele, odsoudily i správní soudy (např. Krajský soud v Plzni ve věci 57 A 60/2016). Žalobkyně proto argumentaci žalované nemohla přijmout a měla za to, že k namítanému porušení zákona došlo.
7. Zároveň se v této souvislosti žalobkyně ohradila proti odmítnutí jí citované rozhodovací praxe žalované. Žalovaná ve své argumentaci uvedla, že je nutné vyhodnocovat individuální okolnosti případu, což je více než absurdní, když sama tento požadavek postupu správních orgánů ve svém rozhodnutí naprosto ignoruje. Navíc je však nutné trvat na tom, že i když je nezbytné vzít v potaz individuální okolnosti případu, mají správní orgány též povinnost postupovat tak, aby ve skutkově obdobných případech nedocházelo k bezdůvodným rozdílům, jinými slovy zachovat legitimitu očekávání a důvěru v právo. Žalobkyně tedy trvala na tom, že rozhodnutí žalované, na které ve svém odvolání odkazovala (rozhodnutí č. j. MV-97861-4/SO/sen-2014 ze dne 16. 4. 2015, ve kterém uvádí doslova následující: „*Komise přisvědčuje námitce účastníka řízení, že napadené rozhodnutí je v rozporu se základními zásadami správního řízení, zejména s § 2 odst. 4 [správního řádu], ze kterého vyplývá, že by přijaté řešení mělo odpovídat okolnostem případu... Vzhledem ke skutečnosti, že ze spisového materiálu, konkrétně z vyjádření účastníka řízení je zřejmé, že se domníval, že žádost je kompletní a opakovaně žádal správní orgán I. stupně o sdělení v případě, že by žádost kompletní nebyla, a správní orgán I. stupně na tyto žádosti nereflektoval, domnívá se Komise, že dále porušil § 4 odst. 2 správního řádu.*“), lze vztáhnout

na její případ a trvala na tom, že když správní orgán prvního stupně její sdělení ignoroval, dopustil se porušení nejen výše uvedených ustanovení správního řádu, ale též § 3 správního řádu, neboť měl povinnost zjistit skutkový stav nad rámec pochybností. Přičemž tato povinnost může být naplněna mj. řádnou výzvou účastníků řízení k doložení dokumentů či jeho samostatnou úřední činností ve smyslu § 4 odst. 1 správního řádu, tedy dle zásady vycházení vstříc. V rámci zachování legitimacy očekávání, měl správní orgán prvního stupně (a následně žalovaná) i v tomto případě postupovat dle výše citovaného rozhodnutí. Žalobkyně vždy reagovala řádně a včas na výzvy správního orgánu a doložila veškeré dokumenty, k jejichž doložení byla vyzvána, a to dle svého nejlepšího vědomí. Správní orgán ji v jejich řádném vyřízení utvrzoval, když i přes výše uvedené sdělení žalobkyně jí nezaslal výzvu k odstranění vady, a proto se tato z pochopitelných důvodů očekávala, že je její žádost bezvadná. Správní orgán tudíž nepostupoval v souladu s požadavkem, aby řešení odpovídalo okolnostem daného případu, v čemž lze opětovně spatřovat porušení výše zmiňovaného ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

8. Žalobkyně dále namítala porušení § 89 a § 68 odst. 3 správního řádu, které spatřovala v naprostém ignorování námitek žalobkyně proti nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovanou. Žalovaná se omezila na konstatování, že v případě zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není povinna zkoumat přiměřenost. S tímto žalobkyně zásadně nesouhlasila, neboť se dle dikce § 174a zákona o pobytu cizinců má zkoumat přiměřenost rozhodnutí dle tohoto zákona, čímž napadené rozhodnutí bezpochyby je. I kdyby tomu tak nebylo, povinnost, aby rozhodnutí bylo přiměřené, resp. odpovídalo skutkovým okolnostem případu, vyplývá i z § 2 odst. 4 správního řádu a dále dle § 2 odst. 1 správního řádu musí být rozhodnutí správních orgánů též v souladu nejen se zákonem, ale také s mezinárodními smlouvami. Toto dále vyplývá též z čl. 10 Ústavy. Žalobkyně proto poukazovala na existenci Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a její čl. 8 deklarující právo na rodinný a soukromý život. Správní orgány obou stupňů se však rodinným a soukromým životem nijak nezabývaly. S tímto žalobkyně kategoricky nesouhlasila, a dále uvedla, že správnímu orgánu jistě musí být známa problematická situace kolem tzv. Visa pointu, lhůt, které Ministerstvo vnitra má pro vyřízení případných žádostí o pobyt a následně fakt, že Ministerstvo vnitra téměř ve všech případech tyto lhůty není schopno dodržet a ochrana účastníků řízení proti nečinnosti je často neúčinná s ohledem na přehlčení jak Ministerstva vnitra, tak soudů. Problematikou podávání pobytových žádostí na ambasádách a nezákonností postupů těchto ambasád se dlouhodobě zabývá Veřejný ochránce práv, nezákonnostmi kolem systému Visapoint se pak zabývala též Bezpečnostní informační služba a konečně, nezákonné postupy ambasád explicitně deklaroval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to v rozsudcích č. j. 7 Azs 227/2016 - 36 a 10 Azs 153/2016 - 52 ze dne 30. 5. 2017. Žalobkyně je nepovolením dlouhodobého pobytu nucena vycestovat do země původu a vzhledem k výše uvedenému je velmi pravděpodobné, že toto vycestování bude dlouhodobého charakteru, což může a bezpochyby bude mít značné důsledky na její studijní život a další vazby v České republice. Žalobkyně dále poukazovala na aktuální rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. ze dne 28. 3. 2017, č. j. 57 A 6/2016 - 81, kde se soud zabýval posouzením přiměřenosti napadeného rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům na soukromý a rodinný život žalobce.
9. Žalobkyně závěrem konstatovala, že správní orgán tedy pochybil, pokud se nijak nepokusil skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti zjistit z úřední povinnosti, jak je jeho povinností a ani neprovedl tak základní úkon jako je výslech žalobkyně. Z výše

uvedeného jasně vyplývá, že správní orgán ponechal žalobkyni v mylném domnění, že její žádost je bezvadná, a tudíž tato neměla důvod nad rámec zákonných podkladů dokládat další doklady prokazující nepřiměřenost rozhodnutí. Pokud správní orgán shledal, že žádosti nelze vyhovět, měl žalobkyni povinnost vyzvat k vyjádření se k okolnostem podmiňujícím nepřiměřenost rozhodnutí nebo provést jeho výslech. V situaci, kdy je tedy správní orgán povinen postupovat dle § 3 správního řádu, tj. tak, aby zjistil skutečný stav věci, tak je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že účastníci řízení buďto vyslechne k problematice faktorů uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců, nebo ji jakýmkoliv jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřila, případně se uvedené náležitosti pokusil zjistit sám jiným způsobem. Pokud však meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje žádnou úvahu o přiměřenosti dopadů rozhodnutí, případně úvahu postavenou na domněnkách a nesprávných závěrech správního orgánu, tedy v rozporu s požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgán tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

10. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že skutkový stav a průběh správního řízení od podání žádosti do vydání pravomocného rozhodnutí je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí.
12. K námitkám žalobkyně, že je přesvědčena, že napadeným rozhodnutím byl porušen § 2 odst. 1 a 4 a § 3 správního řádu žalovaná uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána zcela v souladu se zákonem.
13. K námitkám žalobkyně, které se týkaly porušení povinnosti odvolacího správního orgánu, tj. že napadené rozhodnutí odporuje požadavkům obsaženým v § 68 odst. 3 správního řádu, je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 téhož zákona a zároveň a § 3 správního řádu, žalovaná konstatovala, že s tímto nesouhlasí a opětovně uvedla, že napadené rozhodnutí bylo vydáno zcela v souladu se zákonem, tedy i s namítanými ustanoveními správního řádu. Žalovaná se rovněž dle svých slov vypořádala se všemi námitkami a skutečnostmi uváděnými v průběhu řízení a především v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
14. K námitce přepjatého formalismu, žalovaná poté uvedla, že správní orgány obou stupňů, postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců i se správním řádem, přičemž byla-li v průběhu řízení o žádosti zjištěna skutečnost odůvodňující zamítnutí žádosti žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, tedy nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, nelze postup správních orgánů hodnotit jako přehnaný formalismus, ale je nutné jej vnímat jako interpretaci příslušných právních předpisů. Žalovaná zde odkazovala na závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 – 51: pokud by žalobkyně „(...) chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu

porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila.“ Správní orgán I. stupně nemohl vyhovět žádosti žalobkyně, neboť zákon o pobytu cizinců tuto možnost nepřipouští. Žalovaná dále doplnila, že tato námitka nebyla uplatněna v odvolacím řízení, a proto se s ní nemohla v napadeném rozhodnutí vypořádat.

15. K žalobní námitce, že žalobkyně nepovažuje poučení správního orgánu I. stupně za dostatečné, žalovaná konstatovala, že zákonné podmínky týkající se pobytových oprávnění jsou obecně stanoveny zákonem o pobytu cizinců, přičemž subsidiárním právním předpisem týkajícím se správního řízení je obecně platný právní předpis v této oblasti, resp. správní řád, tedy právní předpisy, s nimiž má žalobkyně a každý adresát uvedených právních norem, možnost se seznámit, popř. požádat o právní pomoc osoby, které jsou jinými právními předpisy k poskytování právní pomoci určeny a měly by tak být schopny poskytnout kvalifikovanou právní pomoc, aniž by svojí neznalostí přenášela na správní orgán povinnosti, které mu zákon neukládá. Skutečnost, že žalobkyně nevyužila této pomoci nelze tedy dát k tíži správnímu orgánu, neboť „Ignorantia iuris non excusat, tedy Neznalost zákona neomlouvá“. Komise v této souvislosti odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. listopadu 2011, sp. zn. 4 As 23/2011-88. Podle žalované žalobkyně byla vyzvána k odstranění vady a ve výzvě byla řádně poučena o postupu a způsobu odstranění vady a tedy věděla o vadě a o tom, jak ji konkrétně odstranit. Navíc žalobkyně již dříve opakovaně žádala o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo o povolení změny účelu dlouhodobého pobytu, musela být tedy obeznámena s postupem, jak podat žádost i s postupem vedoucím k rozhodnutí o žádosti. Námitka je tak v kontextu § 4 odst. 2 správního řádu nedůvodná.
16. Žalovaná dále uvedla, že nelze akceptovat námitku žalobkyně, že mělo být postupováno tak, jak rozhodla žalovaná v obdobném případě. Žalobkyně poukazuje na jedno konkrétní rozhodnutí žalované, přičemž toto nelze považovat za ustálenou rozhodovací praxi. Jelikož jednotlivé okolnosti posuzovaného případu jsou odlišné od okolností v namítaném případě, žalovaná shledala námitku žalobkyně za nedůvodnou, a to i s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 Azs 13/2018-33,
17. Žalovaná tudíž neshledala, že by bylo postupováno v rozporu se zásadou legitimního očekávání,

navíc žalobkyně nijak nekonkretizovala, na základě jakých konkrétních skutečností se legitimní očekávání zakládá.

18. K žalobkyním námitkám ohledně dopadu do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná uvedla, že dostatečným způsobem zvážila a posoudila dopad napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a učinila tak na základě dostatečně zjištěného stavu věci v souladu s § 3 zákona správního řádu. Žalovaná souhlasila se závěrem správního orgánu I. stupně, že v daném případě není rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nepřiměřené. Z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobkyně pobývá na území ČR od roku 2009 a že na území pobývá syn žalobkyně na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.
19. Navíc synovi žalobkyně jsou teprve dva roky a je tedy tak malý, že si ještě nemohl vytvořit takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily odcestovat s matkou,

tedy žadatelkou do její domovské země. Podle cizineckého informačního systému a doloženého dokladu o zajištění ubytování bydlí žalobkyně v podnájmu, tedy s největší pravděpodobností zde nevlastní žádnou nemovitost. Lze tedy předpokládat, že nebudou narušeny významné majetkové vztahy. Žalobkyně neplní deklarovaný účel, aniž by bylo prokázáno, že mateřství jí brání ve studiu (syn žalobkyně se narodil dne 19. 2. 2017, přičemž žalobkyně přerušila studium od 1. 2. 2018, tedy ne v souvislosti s porodem, ale téměř rok poté). Námitce, podle níž jí mateřství brání ve studiu, nebylo přisvědčeno, protože těhotenství ani 1. rok života dítěte, tedy z hlediska časové náročnosti obtížná období mateřství, pro ni nebyla důvodem k ukončení nebo přerušení studia, k tomu přistoupila až později. Neplnění účelu pobytu je velmi závažný důvod, a následek žalovaného rozhodnutí v podobě vycestování kvůli podání nové žádosti o pobytové oprávnění je tedy zcela přiměřený závažnosti důvodu jeho vydání. Žalovaná dále poukazovala na skutečnost, že podle tvrzení žalobkyně se tato vzdělává, ovšem toto studium neodpovídá § 64 zákona o pobytu cizinců, nýbrž účelu pobytu na území jiné/ostatní. V souladu s judikaturou správních soudů nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21).

20. Žalovaná měla rovněž za to, že dostatečným způsobem posoudila dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Kritéria pro posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu. Podle žalované správní orgán I. stupně vycházel z podkladů ve spisovém materiálu, na základě kterých posuzoval přiměřenost negativního rozhodnutí, a to jak ve vztahu k rodinnému životu, tak i ve vztahu k jiným aspektům soukromí žalobkyně. Žalobkyně měla možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, přesto žádné relevantní skutečnosti nedoložila ani netvrdila. Posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je do určité míry odvislé od návrhů žalobkyně. Při posouzení přiměřenosti z hlediska potenciálního zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně žalovaná zohlednila všechny jí známé skutečnosti. V této souvislosti žalovaná poukazovala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71. Nutnost vycestování za účelem podání nové žádosti je tak zcela přiměřeným důsledkem žalovaného rozhodnutí ve vztahu k závažným důvodům, které vedly k jeho vydání. K poznámce zmocněného zástupce, že správnímu orgánu jistě musí být známa problematika situace kolem tzv. Visapointu, žalovaná podotkla, že není oprávněna se jakkoli vyjadřovat k problematice vyřizování žádostí na příslušném zastupitelském úřadu. Visapoint je již zrušen a omezení podání žádosti o pobytové oprávnění se týká pouze ekonomických pobytových oprávnění a nikoliv zastupitelského úřadu v domovské zemi žalobkyně. Nemůže se tedy jednat o skutečnost vedoucí k závěru o nepřiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.
21. K poznámce zmocněného zástupce, že správní orgán I. stupně není schopen dodržet zákonné lhůty pro vyřízení žádostí, žalovaná závěrem uvedla, že skutečnost, že některé případy jsou vyřízeny až po uplynutí zákonné lhůty, nezakládá nepřiměřenost negativního

dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a to ani v kontextu ostatních uvedených skutečností.

22. Žalovaná nesouhlasila ani s námitkou žalobkyně týkající se jejího výsledku. Podle žalované pokud lze skutečnosti, rozhodné pro výsledek řízení, opatřit vlastními silami a skutkový stav je zjištěn v mezích § 3 správního řádu, je zcela v souladu se zásadou hospodárnosti řízení, že správní orgán I. stupně nepřistupoval k dalším nadbytečným krokům jako v tomto případě žalobkyní navrhovaný výsledek.
23. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

24. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

25. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

26. Žaloba je nedůvodná.
27. Soud vyšel z následující právní úpravy.
28. Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo neprodlouží platnost povolení k dlouhodobému pobytu, jestliže cizinec nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro neprodloužení platnosti pobytového oprávnění cizince, přičemž při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle § 44a odst. 6 ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je povinen cizinec k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území předložit doklad potvrzující účel pobytu na území, přičemž obsah pojmu studium pro potřeby pobytových oprávnění za účelem studia jsou vymezeny v § 64 zákona o pobytu cizinců. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence, přičemž státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
29. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyni bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 3. 8. 2017 do

31. 8. 2018. Dne 4. 8. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Jako doklad prokazující účel pobytu na území předložila žalobkyně k výzvě prvoinstančního orgánu ze dne 4. 9. 2018 potvrzení ze dne 27. 8. 2018 o studiu na 1. Slovanském gymnáziu a jazykové škole s právem státní jazykové zkoušky, v rámci kurzu anglického jazyka v rozsahu 25 hodin týdně od 1. 9. 2018 do 31. 8. 2019. Toto studium není studiem podle § 64 zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně byla výzvou ze dne 31. 10. 2018 prvoinstančním orgánem marně vyzvána, aby předložila doklad o studiu podle § 64 zákona o pobytu cizinců od 1. 2. 2018 do 31. 8. 2019, s dodatkem, že předchozí studium žalobkyně na Střední škole a Vyšší odborné škole reklamní a umělecké tvorby, s.r.o. bylo přerušeno dne 31. 1. 2018, když žalobkyně byla současně poučena o tom, že jinak bude její žádost zamítnuta. Poté se žalobkyně podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí, aniž se k nim vyjádřila.
30. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta s odůvodněním, že přes výzvu nepředložila doklad za účelem ověření údajů uvedených v žádosti (doklad prokazující účel pobytu - studium žalobkyně podle § 64 zákona o pobytu cizinců). V rozhodnutí prvoinstanční orgán posoudil též přiměřenost rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců a dospěl k závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené: Žalobkyně pobývá na území od roku 2009, její dítě narozené v roce 2017 zde pobývá na základě pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny s platností do 10. 10. 2018. Dítě žalobkyně je vzhledem ke svému věku plně závislé na žalobkyni. S ohledem na délku doby strávenou na území není překážky bránící žalobkyni v návratu do vlasti. Nebyl zjištěn nemovitý majetek žalobkyně na území. Prvoinstanční orgán poměřoval zásah rozhodnutí do života žalobkyně s důvodem rozhodnutí (nepředložení zákonem stanovených dokladů).
31. V odvolání žalobkyně namítla, že její podání mělo být posuzováno podle svého obsahu jako žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní. Žalobkyně potvrdila přerušení studia k 1. 2. 2018 z důvodu péče o dítě, tj. předchozí účel pobytu neplnila ze závažných důvodů. Doba od roku 2009, kterou na území strávila, „předpokládá navázání vztahů k zemi“ a rozhodnutí má nepřiměřený dopad i na jejího syna, který na území žije od svého narození.
32. Žalovaná odvolání žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že žádost žalobkyně vzhledem ke svému obsahu neumožňovala posoudit ji jako žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem jiné/ostatní. Žalovaná aprobovala úvahu prvostupňového orgánu o přiměřenosti rozhodnutí a doplnila, že dvouletý syn žalobkyně se nemohl vytvořit vazby bránící jeho odcestování s matkou. Žalovaná dodala, že žalobkyně přerušila studium po cca roce od narození syna.
33. V první žalobní námitce žalobkyně popřela, že by se ve správním řízení nepodařilo ověřit údaje v její žádosti, tedy důvod zamítnutí žádosti žalobkyně.
34. Námitka je nedůvodná. Soud aprobuje výše popsany závěr správních orgánů odůvodňující zamítnutí žádosti žalobkyně, že žalobkyně přes výzvu nepředložila doklad za účelem ověření údajů uvedených v žádosti (doklad prokazující účel pobytu - studium žalobkyně podle § 64 zákona o pobytu cizinců). Žalobkyně svou žalobní námitku formulovala obecně, že popsany důvod naplněn nebyl, avšak netvrdila, že by absentující doklad předložila, proto nemůže jít o důvodnou žalobní argumentaci.

35. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně uvedla, že žalovaná se nevypořádala s její námitkou, že se pro studium na 1. Slovanském gymnáziu rozhodla, protože se jí narodilo dítě a na jinou školu tedy v dané době neměla dostatek času a protože šlo o školu s majoritou českých studentů, což by umožnilo žalobkyni řádnou integraci do společnosti. Žalobkyně dodala, že se žalovaná tímto individuálním rozměrem případu vůbec nezabývala a námitku přepjatého formalismu, kterýžto termín žalobkyně v žalobě vysvětlila s odkazem na judikaturu Ústavního soudu, naprosto ignorovala.
36. Tato žalobní námitka není důvodná: Především je nutno zdůraznit, že žalobkyně v odvolání neuplatnila námitku přepjatého formalismu, takže žalovaná nepochybila, nezabývala-li se touto neexistující námitkou. Je pravdou, že žalobkyně ve svém odvolání uvedla obecně, že prvostupňový orgán porušil § 2 odst. 4 správního řádu, aniž by však precizovala, jakým konkrétním jednáním či opomenutím měl prvostupňový orgán při aplikaci § 2 odst. 4 správního řádu pochybit. Žalovaná postupovala právně souladně, pokud takto obecně formulovanou odvolací námitku se stejnou mírou obecnosti vypořádala v napadeném rozhodnutí tak, že *„K námitce účastnice řízení týkající se porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., Komise uvádí, že neshledala rozpor se základními zásadami správního řízení a předmětné rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb. Komise v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 240/2015 - 35 ze dne 3. 2. 2016, v němž soud uvedl, že: „Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně upozorňuje na skutečnost, že obecně formulované žalobní námitky, které jsou prostým výčtem porušení právních předpisů bez uvedení toho, v čem konkrétně se správní orgány dopustily pochybení a jakým způsobem mělo v důsledku toho dojít ke zkrácení práv stěžovatele, nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum.“* Byť se judikatorní odkaz žalované týká správní žaloby a nikoli odvolání, soud přisvědčuje tomu, že míře precizace jak odvolacích, tak žalobních bodů odpovídá v zásadě i míra precizace vypořádání obou druhů těchto námitek. Soud dodává, že žalobkyně v odvolání netvrdila, že se pro studium na 1. Slovanském gymnáziu rozhodla, protože se jí narodilo dítě a na jinou školu tedy v dané době neměla dostatek času a protože šlo o školu s majoritou českých studentů, což by umožnilo žalobkyni řádnou integraci do společnosti. Proto žalovaná nemohla pochybit, když takovou neexistující odvolací námitku nevypořádala.
37. Nad rámec uvedeného soud dodává, že v posuzované věci žalobkyně, ač řádně vyzvána k doložení chybějících zákonem stanovených náležitostí své žádosti, zůstala nečinná a prvoinstančnímu správnímu orgánu nepředložila požadovaný doklad. Jednalo se o doklad, který byla žalobkyně k žádosti povinna předložit ze zákona. Trvání na naprosto jasném znění zákona není přepjatým formalismem, jak obsáhle, ale zcela obecně uvádí žalobkyně. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených podmínek je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k destrukci právního státu. Tam, kde je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobkynině případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud správní orgán vyžaduje, aby byl (zákon) dodržován. Soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. září 2018, č. j. 2 Azs 180/2018 - 55, kde je uvedeno, že *„pakliže by stěžovatelka chtěla brojit proti přepjatému formalismu způsobujícímu porušení jejích ústavně zaručených práv, musela by napadat ústavní konformitu dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka tak ovšem sama nečinila, přičemž krajský soud ani nyní Nejvyšší správní soud k tomu neshledaly důvody. Taktéž k tvrzení stěžovatelky, že k zamítnutí její žádosti došlo v důsledku nezákonného*

postupu správního orgánu, je třeba uvést, že tuto námitku zdejší soud vypořádal již výše a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, tudíž tento argument není relevantní. Kasační námitka byla Nejvyšším správním soudem vyhodnocena jako nedůvodná.“

38. Pokud žalobkyně namítala, že se žalovaná vůbec nezabývala individuálním rozměrem žalobkynina případu, ani tato námitka nemá oporu v napadeném rozhodnutí, protože žalovaná podrobně, logicky a srozumitelně podala přezkoumatelné posouzení individuálních rozměrů případu žalobkyně, a to jak v potřebném rozsahu, tak nevykazujíc nelogičnost a mechaničnost, v odstavci III napadeného rozhodnutí na celkem čtyřech listech. Soud dodává, že žalovaná tvrzení žalobkyně související s porodem vypořádala v napadeném rozhodnutí dostatečně tak, že *„Komise konstatuje, že syn účastnice řízením se narodil dne 19. 2. 2017, přičemž účastnice řízení přerušila studium od 1. 2. 2018, tedy ne v souvislosti s porodem, ale téměř rok poté. Komise dále poukazuje na skutečnost, že podle tvrzení účastnice řízení tato studuje, ovšem toto studium neodpovídá § 64 zákona č. 326/1999 Sb., nýbrž účelu pobytu na území jiné/ostatní.“*
39. Ve třetím okruhu žalobních námitek žalobkyně namítla, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí explicitně vyjádřila tak, že má za to, že žádost je kompletní, k doplnění žádosti ji prvostupňový orgán nevyzval a bez dalšího její žádost zamítl. Dále uvedla, že správní orgány pominuly, že pro žalobkyni jako mladou cizinku bez dostatečné znalosti českého jazyka jsou pobytová řízení složitá. Výzvy k odstranění vad žádosti byly formulářové, příliš objemné, aniž obsahovaly specifikaci požadovaných dokladů. Žalobkyně odkázala na judikát týkající se případu, kdy cizinec marně opakovaně žádal správního orgán o sdělení vad žádosti, když žalobkyně reagovala na všechny výzvy správního orgánu řádně a včas.
40. Ani tyto žalobní námitky nejsou důvodné. Ze správního spisu vyplývá, že se žalobkyně k podkladům pro vydání rozhodnutí vůbec nevyjádřila, natož explicitně tak, jak žalobkyně v žalobě tvrdí. Pokud jde o tvrzené vady výzvy k odstranění vad, soud odkazuje na bod 29 tohoto odůvodnění, kde je rozvedeno, že výzva vady vytýkané žalobkyní nevykazuje (odkaz žalované v napadeném rozhodnutí na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. listopadu 2011, č. j. 4 As 23/2011-88, a ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 – 76, považuje soud za případný). Pokud žalobkyně odkázala na rozhodnutí žalované ze dne 16. 4. 2015, nejde o případ, který by se v podstatných skutkových okolnostech podobal žalobkynině případu: Žalobkyně totiž nežádala správní orgán o sdělení vad žádosti, natož opakovaně. Soud opakuje, že žalobkyně se ani přes výzvy správního orgánu ze dne 4. 9. 2018 čj. OAM-21582-5/DP-2018, a ze dne 31. 10. 2018, čj. OAM-21582-8/DP-2018, kde byla detailně a srozumitelně seznámena s tím, jaké vady na její žádosti správní orgán spatřuje a jakým způsobem mají být odstraněny, a dále poučena o následcích, které mohou nastat, pokud nebude výzvě vyhověno, nepředložila ministerstvu do dne vydání prvoinstančního rozhodnutí doklad o svém studiu. Soud aprobuje závěr žalované v napadeném rozhodnutí, že *„(...) vzhledem k tomu, že účastnice řízení požadovaný doklad k žádosti nedoložila, musela si být vědoma, že vada podané žádosti nebyla odstraněna a její žádost tuto vadu stále má.“* Není ani pravdou, že by žalobkyně reagovala na všechny výzvy správního orgánu řádně a včas – výzvu k odstranění vad žádosti ze dne 31. 10. 2018 ponechala bez jakékoli reakce, stejně tak se nevyjádřila vůbec k podkladům pro vydání rozhodnutí, ač to avizovala. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány pominuly, že pro žalobkyni jako mladou cizinku bez dostatečné znalosti českého jazyka jsou pobytová řízení složitá, pak nezohlednila, že neznalost zákona neomlouvá a že se nelze ex post dovolávat nízkého věku (27 let) a nedostatečných jazykových schopností. Přílehlavé je i posouzení žalované v napadeném rozhodnutí, že *„Nadto Komise podotýká, že účastnice*

řízení žádala o pobytové oprávnění na území opakovaně, musela být tedy obeznámena s postupem, navíc měnila účel pobytu, účastnice řízení tedy znala rozdíl mezi prodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a žádostí o povolení změny obsahu podání.“

41. Posledním okruhem žalobních námitek bylo chybějící vypořádání dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně uvedla, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí omezila na konstatování, že v případě zamítnutí podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není povinna přiměřenost zkoumat. Žalobkyně namítla, že správní orgány obou stupňů byly povinny se přiměřeností zabývat, což neučinily. Žalobkyně dále argumentovala problematickou situací kolem tzv. Visapointu a nezákonností postupů ambasad. Žalobkyně shrnula, že správní orgány pochybily, když se nijak nepokusily zjistit skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti a neprovedly výsledek žalobkyně. Správní orgány měly podle žalobkyně postupovat tak, že pokud zamýšlely žádost žalobkyně zamítnout, měly ji vyzvat k vyjádření k okolnostem ovlivňujícím přiměřenost nebo ji vyslechnout.
42. Ani tyto žalobní námitky nejsou důvodné. Soud předesílá, že námitky žalobkyně, že správní orgány se přiměřenosti svých rozhodnutí nezabývaly, a argumentace Visapointem jsou liché, protože správní orgány se přiměřeností ve svých rozhodnutích zabývaly a Visapoint a situace na ambasadách se mívají předmětem řízení.
43. Hodnocením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života správní orgány obou stupňů zabývaly, a to po řádném zjištění skutkového stavu. Závěry prvostupňového orgánu žalovaná v napadeném rozhodnutí aprobovala a podrobně je v napadeném rozhodnutí doplnila na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí. Soud se závěry správních orgánů o přiměřenosti rozhodnutí ztotožňuje a odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož „Z informačního systému cizinců bylo zjištěno, že účastnice řízení pobývá na území České republiky od roku 2009 a že na území pobývá syn účastnice řízení na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Účastnice řízení se však sama připravila o možnost pobývat na území za účelem studia porušováním právních norem České republiky. Komise dále konstatuje, že syn účastnice řízení je narozený dne 19. 2. 2017, jsou mu tedy teprve dva roky a je tedy tak malý, že si ještě nemohl vytvořit takové společensko-kulturní návyky, které by mu bránily odcestovat s matkou, tedy účastnicí řízení do její domovské země. Podle cizineckého informačního systému a doloženého dokladu o zajištění ubytování bydlí účastnice řízení v podnájmu, tedy s největší pravděpodobností zde nevlastní žádnou nemovitost. Lze tedy předpokládat, že napadeným rozhodnutím nebudou narušeny významné majetkové vztahy. Účastnice řízení neplní deklarovaný účel, aniž by bylo prokázáno, že mateřství jí brání ve studiu. Nadto Komise poukazuje na skutečnost, že v souladu s judikaturou správních soudů nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatřoval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tedy i ty, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života cizince (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21). Řízení zahajované na návrh je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěření iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Na účastnících řízení proto je, aby správním orgánům poskytli veškeré informace, které považují za důležité. Komise dále podotýká, že kritéria pro

posouzení přiměřenosti negativního dopadu rozhodnutí uvedená v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. jsou pouze demonstrativní a správní orgán posuzující přiměřenost není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat s každým jednotlivým kritériem, stejně jako mu nic nebrání vzít v potaz i kritéria jiná, pokud si to vyžádají specifika daného případu. K námitce účastnice řízení, že je na území České republiky matka samoživitelka, proto přerušila studium v období od 1. 2. 2018, neboť bylo nemožné skloubit péči o dítě a studium, Komise konstatuje, že syn účastnice řízení se narodil dne 19. 2. 2017, přičemž účastnice řízení přerušila studium od 1. 2. 2018, tedy ne v souvislosti s porodem, ale téměř rok poté. Komise dále poukazuje na skutečnost, že podle tvrzení účastnice řízení tato studuje, ovšem toto studium neodpovídá § 64 zákona č. 326/1999 Sb., nýbrž účelu pobytu na území jiné/ostatní. Komise v této souvislosti rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008-71, v němž se soud vyjádřil v tom smyslu, že „zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území vytvořil, by v souvislosti č. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do osobní či rodinné vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“ Komise dále připomíná, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky, takové právo mají pouze občané České republiky (po vstupu České republiky do Evropské unie též unijní občané) ve smyslu č. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Vychází se tedy z toho, že Česká republika, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území s ohledem na veřejný zájem a pořádek. V zájmu každého cizince je opatřit si veškeré potřebné informace týkající se jeho pobytu. Účastník řízení byl proto oprávněn podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu tak, aby vyhověl všem podmínkám zákona č. 326/1999 Sb.“

44. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. dubna 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 37, vyplývá, že „(...) správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011)“ (...) Při posuzování přiměřenosti zásahu do práv cizince musí správní orgán vážit kritéria, která vypočítává ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nemusí v rozhodnutí všechna zde uvedená kritéria vyjmenovat a předjímat u nich případný dopad na rozhodnutí. Postačí výslovně zohlednit důvody, které jsou v daném případě specifické a nikoliv ty, které žádným způsobem nevyplývají z průběhu řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 554/2018 - 36, platí, že „(...) důkazní břemeno v řízení vedeném na základě žádosti leží primárně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60, ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017 - 36, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016 - 192, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 6 As 7/2015 - 26, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 - 28). Např. v posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „břemeno tvrzení a důkazní o vyličení otázek soukromého života tíží stěžovatele. Pokud ten o své situaci více neuvedl, nelze žalovanému klást k tíži, že hodnotil přiměřenost správního vyhoštění pouze v intencích toho, co mu o stěžovateli bylo známo ze správního řízení.“

(...) Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výsledku. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení. Nejvyšší správní soud se této problematice mnohokrát věnoval a např. v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48, konstatoval, že „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamena, že by bylo rozhodujícím orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz dále rozsudek ze dne 9. 7. 2015, č. j. 1 As 128/2015 - 48, či ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 - 27). V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výsledku konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 - 39, vyplývá, že „Řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu předpokládá správní řád v § 3 a § 50 odst. 3, z nichž vyplývá, že řízení, ve kterém má být z moci úřední uložena povinnost, je ovládáno zásadou vyšetřovací. Správní řád zdůrazňuje též zásadu objektivního a nestranného přístupu, podle které je správní orgán povinen zjišťovat veškeré rozhodné okolnosti ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Je to tedy správní orgán, který nese v tomto typu řízení odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně také odpovědnost za nesplnění této povinnosti (viz rozsudek ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Nelze ovšem pominout, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu jejich tvrzení (§ 50 odst. 2 a § 52 v návaznosti na § 3 správního řádu). Přestože bylo správní řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu dle § 87l zákona o pobytu cizinců zahájeno z moci úřední, nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobkyně, tedy rovněž nepřiměřenost tvrzeného zásahu do jejího soukromého a rodinného života, pokud sama žalobkyně takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na samotné žalobkyni, aby přesvědčivým způsobem tvrdila, resp. nabídla důkazy o tom, že v jejím případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek ze dne 29. 4. 2009, č. j. 5 As 101/2008 - 63, v němž uvedl: „Nezbytným předpokladem pro to, aby správní orgán aplikaci ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vážil, je však skutečnost, že existenci rodiny bude sám vyhošťovaný cizinec tvrdit, neboť účelem předmětného ustanovení je právě ochrana jeho práva na rodinný či soukromý život. Pokud se jedná o cizince plnoletého, způsobilého k právním úkonům, jak je tomu i v posuzovaném případě, je pouze na něm, aby se ochrany

práva na rodinný život domáhal.“ Ačkoliv se v této věci jednalo o přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění, lze uvedené závěry ohledně břemene tvrzení cizince přiměřeně aplikovat také na nyní projednávanou věc. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobkyni bylo umožněno, aby uplatnila svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Žalobkyně byla v oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení správního řízení zejména poučena o možnosti uplatňovat svoje práva a oprávněné zájmy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí atd. Soud poučení, které se žalobkyni v oznámení o zahájení řízení dostalo, považuje za dostačující pro možnost plně uplatňovat její práva ve správním řízení (obdobně např. rozsudek ze dne 19. 5. 2016, č. j. 5 Azs 262/2015 – 35). Skutečnost, že je toto poučení formulováno obecně (není zde konkrétně uvedeno, ke kterým otázkám se má účastník řízení možnost vyjádřit), není na překážku tomu, aby žalobkyně mohla v řízení uplatnit svá konkrétní tvrzení. Správní orgán na počátku řízení nemohl předpokládat, že kterým skutečností bude žalobkyně muset (resp. chtít) doplňovat svá tvrzení, a to tím spíše za situace, kdy ke sporné rodinné a soukromé situaci již shromáždil dostatečné množství relevantních podkladů. Žalobkyně byla také dvakrát v průběhu prvostupňového řízení poučena o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (které nevyužila). Za situace, kdy správní orgány z jim dostupných podkladů bezpečně zjistily osobní a rodinnou situaci žalobkyně a žalobkyně ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic nenamítala, nebylo povinností správních orgánů vyzývat žalobkyni k dalšímu, konkrétnějšímu sdělení stran těchto skutečností. Správní orgány nezpochybňovaly tvrzení žalobkyně týkající se jejího rodinného života, která uvedla v odvolání (neměly pochybnost o jejich pravdivosti). Správním orgánům nelze ani vytýkat, že neprovedly důkaz účastnickým výsledkem žalobkyně. V řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu zákon správnímu orgánu provést obligatorně výsledek účastníka řízení neukládá. Jak soud již dříve konstatoval (srov. např. rozsudek ze dne 14. 8. 2018, č. j. 4 Azs 153/2018 – 57), v tomto typu řízení bývá zpravidla dostatečné písemné sdělení relevantních okolností vztahujících se k rodinnému a soukromému životu cizince (a to tím spíše, pokud je již v řízení před správními orgány zastoupen advokátem). Účastnický výsledek bude nutno zpravidla provést k návrhu účastníka a pokud to současně bude nutné za účelem odstranění rozporů ve skutkových zjištěních. Žádná z těchto situací však v nynějším řízení nenastala – žalobkyně svůj výsledek nenavrhla a o zjištěných skutkových okolnostech nepanoval spor.“ Námitka žalobkyně, že správní orgány pochybily, když se nijak nepokusily zjistit skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti nebo neprovedly výsledek žalobkyně, je tudíž lichá.

45. Soud dodává, že pokud jde o výsledek cizince, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. března 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 - 38, vyplývá, že není potřeba provádět výsledek žalobce či jeho rodinných příslušníků, pokud nemohl přinést nové skutkové okolnosti, které by mohly jakkoliv ovlivnit výsledek posouzení, tedy v situaci, kdy správní orgány získaly dostačující povědomí o fungování rodiny (jejím finančním zázemí, vzájemných vztazích) pro to, aby mohly kvalifikovaně posoudit dopad ztráty povolení k trvalému pobytu žalobce na ostatní rodinné příslušníky. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „(...) povinnost provést výsledek žalobce zákon neukládá, tedy je na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí či nikoli. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že jej není třeba, neboť je na základě spisového materiálu schopen věc posoudit, není takový postup a priori vadou řízení. Nelze rovněž přehlédnout, že sám žalobce, byť byl po celou dobu správního řízení právně zastoupen, výsledek své osoby či dalších členů rodiny nenavrhoval. Nevyužil ani práva nahlížet do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ostatně, v odvolání ani v žalobě

nezpochybnil, že by zjištění správních orgánů ohledně intenzity jeho rodinných vztahů byla nedostačující nebo že by snad určité aspekty zůstaly zcela opomenuty. Správním orgánům nevytýkal absenci provedení výslechů, ale to, že jeho rodinné poměry nebyly dostatečně vzaty v potaz a nepřevážily nad veřejným zájmem. Jinými slovy, žalobce nerozporoval nedostatečnost skutkových zjištění, ale nesouhlasil s tím, že správní orgány i při znalosti existence rodinných vazeb shledaly rozhodnutí z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života za přiměřené. Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě nebylo s ohledem na obsah spisového materiálu nezbytné provést výslechy žalobce a dalších rodinných příslušníků pro to, aby byl dostatečně zjištěn skutkový stav za účelem posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Správní spis obsahuje dostatek podkladů pro toto posouzení.“

46. Soud shrnuje, že posouzení správních orgánů přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně bylo dostatečné a z důvodů tvrzených žalobkyní není napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobkyně v žalobě netvrdila, jaké skutečnosti měly správní orgány při posouzení přiměřenosti vzít do úvahy. Správní orgány poměřily na jedné straně individuální zájem žalobkyně daný pobytem žalobkyně na území od roku 2009 a pobytem jejího dítěte na území od narození do věku dvou let s důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně (nepředložení zákonem stanovených dokladů o účelu pobytu) a dospěly ke správnému závěru, že rozhodnutí není nepřiměřené. Soud v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení, a proto považuje i tuto žalobní námitku za nedůvodnou.
47. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

48. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 14. ledna 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

